

Unu

– Părinții îți distrug prima jumătate din viață, îi spunea mama lui Cat cînd aceasta avea unsprezece ani, iar copiii cealaltă jumătate.

Spunea asta cu un zîmbet fugar, ca acele glume care de fapt nu sînt glume deloc.

Cat era un copil extraordinar de inteligent și voia să cerceteze această afirmație. Cum distrusese ea viața mamei sale? Dar nu era timp. Mama se grăbea să plece de acolo. O aștepta taxiul negru.

Una dintre surorile lui Cat plîngea, poate chiar amîndouă. Dar asta nu era grija mamei lui Cat. Pentru că în taxiul ce aștepta afară se afla un bărbat care o iubea, care fără îndoială o făcea să se simtă bine și care cu siguranță o făcea să creadă că undeva, afară, o așteaptă o viață nouă, probabil dincolo de ușa apartamentului închiriat de acesta în St John's Wood.

Plînsul cu suspine al copiilor creștea în volum acum, cînd mama lui Cat își lua valizele și se îndrepta spre ușă. Da, dacă își amintea mai bine, Cat era sigură că amîndouă surorile ei plîngeau, deși ea însăși avea ochii uscați și era paralizată de șoc.

Cînd ușa se închise după mama lor și în urma ei nu mai rămase decît o dîră de parfum – Chanel 5, căci mama lor era o femeie cu gusturi previzibile în ce privește parfumurile, asemenea unui bărbat – Cat deveni conștientă dintr-odată că ea era cea mai în vîrstă persoană din casă.

Avea unsprezece ani, dar ea era responsabilă.

Se uită la haosul zilnic de care fugise mama ei. Prin toată sufrageria erau risipite jucării, mâncare și haine. Bebelușul Megan, cu o față rotundă și plină ca a unui Buddha, în vîrstă de trei ani și, practic, trecută de vremea cînd putea fi numită bebeluș, stătea în mijlocul camerei și plîngea pentru că își rosese degetul în timp ce ronțăia un biscuit. Unde era dădaca? Megan nu avea voie biscuiți înaintea de mese.

Jessica, melancolică și palidă la cei șapte ani ai săi, pe care Cat o suspecta că era favorita tatălui, stătea chircită pe canapea și zbiera pentru că – da, chiar, de ce zbiera? Pentru că asta făcea mereu Jessica. Pentru că Megan îi aruncase păpușa Barbie stewardesă în cealaltă parte a camerei și îi rupsesse căruciorul cu care aceasta aducea băuturi pasagerilor în avion. Și, poate, pentru că mamei lor îi venise atît de ușor să plece.

Cat o ridică pe Megan și se urcă pe canapea, acolo unde Jessica își sugea degetul de parcă ea ar fi fost bebelușul în casă. Cat o ridică pe sora cea mai mică pe șold și îi spuse celeilalte:

– Hai, amețito!

Exact la timp.

Cele trei surori își lipiră fețele de geam și apucară să vadă taxiul plecînd. Cat își amintea profilul bărbatului din taxi – o figură absolut obișnuită, care nu merita osteneala – și pe mama lor întorcîndu-se să se mai uite o dată în urmă.

Era foarte frumoasă.

Și acum plecase.

După plecarea mamei lor, copilăria lui Cat a luat sfîrșit. Pînă la sfîrșitul zilei și al vieții.

Tatăl lor făcea tot ce putea – „cel mai bun tătic din lume“, cum scriau Cat, Jessica și Megan în fiecare an pe felicitările de Ziua Tatălui, cu inimile de copii pline de sentimente alese pentru el – și multe dintre dădacele lor erau mult mai drăguțe decît era nevoie. Mulți ani de zile după ce plecau acasă, continuau să vină felicitări de Crăciun de la o fostă dădacă cu

jumătate de normă din Helsinki sau de la alta din Manila. Dar, în cele din urmă, chiar și cele mai apreciate dădace se întorceau la viața lor reală, iar cel mai bun tătic din lume își petrecea mult timp la muncă, apoi încerca să-și dea seama ce-l lovise. Dincolo de reținerea și bunele maniere pe care le afișa permanent și dincolo de toată această bunăvoință și amabilitate – „Seamănă perfect cu David Niven¹“, le spuneau străinii fetelor care creșteau de-acum – Cat simțea la tatăl lor un fel de panică și de agitație interioară, precum și o tristețe fără margini. Nimeni nu se apucă să fie părinte de unul singur și, deși Cat, Jessica și Megan n-aveau nici o îndoială că tatăl lor le iubește – în felul lui tăcut, zîmbitor și reținut – el părea mai nepregătit pentru asta decît oricine altcineva.

În calitatea ei de cea mai mare dintre surori, Cat învăță să umple golurile lăsate de parada de dădace și de femei în casă. Gătea și avea grijă de surorile mai mici, spăla rufe mai superficial și chiar făcea curățenie (multe dintre femei refuzau să facă orice fel de munci domestice, de parcă ar fi încălcat vreun fel de reguli sindicale). Cat învăță cum să programeze mașina de spălat, știa cum să dezactiveze alarma pentru hoți și, după cîteva luni de mâncare înghețată și de la fast-food, a învățat să gătească. Dar mai ales un lucru a învățat mai presus de orice: înainte de a ajunge la vîrsta adolescenței, Cat Jewell știa deja cît de singur te poți simți pe lumea asta.

Așa au crescut cele trei surori.

Megan – drăguță și cu forme rotunde, voluptoasă, cum îi spuneau surorile ei, dar singura dintre ele care trebuia să-și supravagheze permanent greutatea de teamă să nu se îngrășe prea mult, strălucitor de bună ca studentă – cine ar fi crezut? – cu toată înverșunarea de care era în stare cel mai mic copil al familiei.

¹ David Niven (1910–1983), actor și producător englez, care a primit distincții deopotrivă pentru succesele din Marea Britanie și de la Hollywood. A fost considerat al doilea James Bond, neoficial. (n.tr.)

Jessica – visătoare cu ochii deschiși, sensibilă, aplecată deopotrivă spre rîs și spre plîns, care se dovedi, neașteptat, cea care atrăgea cel mai mult băieții dintre cele trei surori, căutînd marea dragoste în spatele barăcilor pentru biciclete și în stațiile de autobuz din zona lor de suburbie, dar nutrind în tăcere dorința pentru un cămin fericit.

Și Cat – care, tăcută, creștea înaltă ca tatăl lor, dar care nu și-a împlinit niciodată corpul de dansatoare adolescentă, cu sîinii mici și membrele lungi, așa cum nu a reușit niciodată să treacă peste furia nerostită de a fi fost abandonată, cu toate că între timp a învățat să-și ascundă rănile sub autoritatea pe care i-o conferea statutul de soră mai mare.

Se agățau una de alta și de tatăl care era destul de rar prin preajmă, duceau dorul mamei lor, chiar și atunci cînd lucrurile mergeau prost și cînd o urau, iar după o vreme, faptul că sora lor, Cat, își abandonase copilăria nu le mai preocupa.

Cat își iubea tatăl și surorile, chiar și cînd o scoteau din sărute, dar cînd veni vremea, fugi bucuroasă la universitate la Manchester – „imediat ce a lăsat cineva ușa puțin întredeschisă“, cum îi plăcea să le spună noilor ei prieteni. Iar pe cînd Jessica se mărita cu primul ei prieten cu intenții serioase și Megan se muta cu primul ei prieten real, Cat se pierdea în studii și, mai tîrziu, în muncă, fără nici o grabă să pună bazele unui cămin și ale unei familii și să se întoarcă la tirania domestică.

Știa totul despre asta. Viața de familie nu însemna nimic altceva decît o mamă părăsindu-le, Jessica plîngînd și Megan scîncînd după „biscuiți, bis-cu-iti“.

Viața de familie însemna tatăl lor plecat la muncă, femeia în casă înghesuindu-se cu vreun băiat în cămară și nici un bis-cu-i-te-le naibii în toată casa.

Mai mult decît oricare dintre surorile ei, Cat văzuse realitatea muncii unei femei. Corvoadele grele, munca fără nici o mulțumire, chinul fără sfîrșit să le umple stomacele, să le

spele fețele, să le șteargă fundurile, să le usuce ochii de lacrimi și să spele rufele.

Le lăsa pe Jessica și pe Megan să-și construiască cuiburile. Cat voia să zboare, să zboare continuu. Însă era destul de deșteaptă să-și dea seama că asta nu era un soi de filozofie, era o rană. Studentă fiind, cu capul plin de gărgăunii unui trimestru la universitate, Cat și-a înfruntat mama în legătură cu tot ce îi fusese furat.

– Ce fel de mamă ai fost? Ce fel de om?

– Părinții îți distrug...

– Ah, schimbă placa. Cat vorbea tare intenționat.

Megan se uita la sora ei mai mare, minunîndu-se. Jessica se pregătea să izbucnească în plîns. Se aflau într-o patiserie liniștită în St John's Wood, unde oamenii din spatele tejghelei vorbeau franceza și ridicau din umeri în manieră galică.

– Erai mama noastră, spuse Cat. Erai obligată să îți îndeplinești meseria maternă. Nu vorbesc despre dragoste, dragă mamică. Doar puțină decență. Era prea mult?

Cat țipa deja.

– Nu-ți face griji, dragă, spuse mama, trăgînd calm dintr-o țigară și uitîndu-se la chelnerul tînăr care îi adusese o prăjitură cu ciocolată caldă încă și i-o pusese în față. Într-o zi o să ai și tu copii supărați.

„Niciodată, se gîndi Cat. Nu-mi mai trebuie alții.“

După ce se asigură că soțul ei se așezase confortabil în fața televizorului să urmărească meciul de fotbal, Jessica se strecură în biroul lui și se uită la fotografiile cu Chloe.

Erau păstrate cu venerație. Cele cîteva preferate erau puse în rame de argint, dar, pe lîngă acestea, altele erau sprijinite pe etajerele cu cărți și un teanc de fotografii recente ieșeau dintr-un plic pe care scria Snappy Snaps și se risipeau pe biroul lui, ca un evantai, alături de un bilet de returnare a TVA-ului.

Jessica luă plicul ezitând, cu urechea ciulită. Se auzea Bono de la U2 cîntînd piesa *It's a Beautiful Day*. El se uita la meci. Ceea ce însemna că încă mai bine de o oră de-acum încolo doar un incendiu ar fi putut să-l facă pe Paulo să se ridice de pe canapea. Așa că Jessica luă cele mai recente fotografii cu Chloe și le frunzări, încruntîndu-se.

Chloe în parc, în leagănul pentru bebeluși, un dinte i se ȳtea din gingia rozalie. Și iat-o pe Chloe arătînd ca o gălușcă bondoacă după baie, infofolită într-o versiune pentru bebeluși a acelor halate de prosop pe care le poartă boxerii pe ring. Și iat-o aici pe Chloe în brațele puternice ale tatălui ei, fratele lui Paulo, Michael, cu o figură plină de mulțumire.

Chloe. Micuța Chloe.

Afurisitul de bebeluș Chloe.

Undeva înlăuntrul ei Jessica știa că trebuie să fie recunos-cătoare. Alți bărbați se uită pe furiș pe pagini de internet cu nume precum „Țirfe fierbinți nou-nouțe“ sau „Olandezele obraznice trebuie pedepsite“ și „Adolescente thailandeze caută acum bărbați vestici de vîrstă medie și grași“. Jessica era sigură că singurul rival pe care îl avea în inima lui Paulo era bebelușul Chloe – copilul lui Michael și Naoko, soția lui japoneză. Jessica știa că ar fi trebuit să fie fericită. Și, cu toate astea, fiecare fotografie cu Chloe era ca un cuțit în inima ei. De fiecare dată cînd Paulo își admira nepoata cu venerație, Jessicăi îi venea să-l strîngă de gît sau să țipe, sau și una, și alta. Cum putea un om atît de bun și de inteligent să fie atît de insensibil?

– Michael spune despre Chloe că e la vîrsta la care bagă în gură tot ce găsește. Michael spune – ascultă, Jess – că ea crede că lumea este un biscuit.

– Hmmm – spuse Jessica, privind impasibilă o fotografie cu Chloe și uitîndu-se complet nepăsătoare la mîncarea păstoasă de pe toată fața fetei. Credeam că toți copiii

eurasiatici sînt drăguți. Tăcere crudă, urmărind efectul celor spuse. Dar se pare că nu e chiar așa, nu?

Paulo, mereu dornic să evite cearta, nu spuse nimic, doar își adună în liniște fotografiile cu Chloe, evitînd privirea soției sale. Știa că trebuie să ascundă aceste fotografii în fundul unui sertar. Jessica știa că și el suferă – fratele mai mic devenise tată înaintea lui. Dar nu suferea la fel cum suferea ea. Nu-l măcina de viu pe dinăuntru.

Jessica se detesta pentru că vorbise în acest fel, pentru că-i negase lui Chloe drăgălășenia indiscutabilă, pentru sentimentele pe care le nutrea. Dar nu se putea abține. O mare parte din ea iubea fiecare fir de păr al lui Chloe. Dar Chloe era o rememorare brutală a propriului copil al Jessicăi, acel copil care nu se născuse încă, în ciuda nenumăratelor încercări, ani în șir, și o transforma în altcineva, cineva de care nu-i plăcea nici ei însăși.

Jessica își lăsase serviciul ca să aibă un copil. Spre deosebire de cele două surori ale ei, pentru ea cariera nu fusese niciodată în centrul atenției. Munca era doar o cale de a-și atinge scopurile și, mai important, o cale de a-l ȳntîlni, poate, pe omul alături de care își trăia viața. Acesta conducea un taxi negru pe-atunci, în vremurile de dinainte de a intra în afaceri împreună cu fratele său, iar cînd s-a oprit să o ajute pe Jessica, cînd avea probleme cu mașina, ea nu se gîndise că ar fi nimic altceva decît lăudăroșenie ciripitoare. „Mergi în direcția mea, drăguță?“ – la o ȳntrebare de acest fel se așteptase. De fapt, el era atît de timid că abia de o privea în ochii.

– Pot să vă ajut?

– Mi s-a spart un cauciuc.

El dădu din cap, luîndu-și trusa de scule.

– Noi, spuse el, și atunci văzu pentru prima dată zîmbetul ce-i era adresat, numim asta pană de cauciuc.

Și în curînd erau pe drumul lor.

În ultima ei zi de lucru la serviciu, înainte de a-și începe noua ei viață de mamă, colegii de la agenția de publicitate

Jessica luă plicul ezitând, cu urechea ciuită. Se auzea Bono de la U2 cântând piesa *It's a Beautiful Day*. El se uita la meci. Ceea ce însemna că încă mai bine de o oră de-acum încolo doar un incendiu ar fi putut să-l facă pe Paulo să se ridice de pe canapea. Așa că Jessica luă cele mai recente fotografii cu Chloe și le frunzări, încruntându-se.

Chloe în parc, în leagănul pentru bebeluși, un dinte i se ițea din gingia rozalie. Și iat-o pe Chloe arătând ca o gălușcă bondoacă după baie, înfolfită într-o versiune pentru bebeluși a acelor halate de prosop pe care le poartă boxerii pe ring. Și iat-o aici pe Chloe în brațele puternice ale tatălui ei, fratele lui Paulo, Michael, cu o figură plină de mulțumire.

Chloe. Micuța Chloe.

Afurisitul de bebeluș *Chloe*.

Undeva înlăuntrul ei Jessica știa că trebuie să fie recunosătoare. Alți bărbați se uită pe furiș pe pagini de internet cu nume precum „Tîrfe fierbinți nou-nouțe” sau „Olandezele obraznice trebuie pedepsite” și „Adolescente thailandeze caută acum bărbați vestici de vîrstă medie și grași”. Jessica era sigură că singurul rival pe care îl avea în inima lui Paulo era bebelușul Chloe – copilul lui Michael și Naoko, soția lui japoneză. Jessica știa că ar fi trebuit să fie fericită. Și, cu toate astea, fiecare fotografie cu Chloe era ca un cuțit în inima ei. De fiecare dată cînd Paulo își admira nepoata cu venerație, Jessicăi îi venea să-l strîngă de gît sau să țipe, sau și una, și alta. Cum putea un om atît de bun și de inteligent să fie atît de insensibil?

– Michael spune despre Chloe că e la vîrsta la care bagă în gură tot ce găsește. Michael spune – ascultă, Jess – că ea crede că lumea este un biscuit.

– Hmmm – spuse Jessica, privind impasibilă o fotografie cu Chloe și uitîndu-se complet nepăsătoare la mîncarea păstoasă de pe toată fața fetei. Credeam că toți copiii

eurasiatici sînt drăguți. Tăcere crudă, urmărind efectul celor spuse. Dar se pare că nu e chiar așa, nu?

Paulo, mereu dornic să evite cearta, nu spuse nimic, doar își adună în liniște fotografiile cu Chloe, evitînd privirea soției sale. Știa că trebuie să ascundă aceste fotografii în fundul unui sertar. Jessica știa că și el suferă – fratele mai mic devenise tată înaintea lui. Dar nu suferea la fel cum suferea ea. Nu-l măcina de viu pe dinăuntru.

Jessica se detesta pentru că vorbise în acest fel, pentru că-i negase lui Chloe dragălaşenia indiscutabilă, pentru sentimentele pe care le nutrea. Dar nu se putea abține. O mare parte din ea iubea fiecare fir de păr al lui Chloe. Dar Chloe era o rememorare brutală a propriului copil al Jessicăi, acel copil care nu se născuse încă, în ciuda nenumăratelor încercări, ani în șir, și o transforma în altcineva, cineva de care nu-i plăcea nici ei însăși.

Jessica își lăsase serviciul ca să aibă un copil. Spre deosebire de cele două surori ale ei, pentru ea cariera nu fusese niciodată în centrul atenției. Munca era doar o cale de a-și atinge scopurile și, mai important, o cale de a-l întîlni, poate, pe omul alături de care își trăia viața. Acesta conducea un taxi negru pe-atunci, în vremurile de dinainte de a intra în afaceri împreună cu fratele său, iar cînd s-a oprit să o ajute pe Jessica, cînd avea probleme cu mașina, ea nu se gîndise că ar fi nimic altceva decît lăudăroșenie ciripitoare. „Mergi în direcția mea, drăguță?” – la o întrebare de acest fel se așteptase. De fapt, el era atît de timid că abia de o privea în ochii.

– Pot să vă ajut?

– Mi s-a spart un cauciuc.

El dădu din cap, luîndu-și trusa de scule.

– Noi, spuse el, și atunci văzu pentru prima dată zîmbetul ce-i era adresat, numim asta pană de cauciuc.

Și în curînd erau pe drumul lor.

În ultima ei zi de lucru la serviciu, înainte de a-și începe noua ei viață de mămică, colegii de la agenția de publicitate

din cartierul Soho unde lucra se adunaseră cu baloane, șampanie și tort, precum și cu o felicitare mare, avînd o barză desenată, semnată de toți cei din birou.

Aceasta a fost cea mai bună zi de lucru din toată viața de angajat a Jessicăi. Stătea zîmbitoare printre colegii ei, dintre care cu unii nu schimbaseră nici o vorbă pînă atunci, și continua să zîmbească chiar și atunci cînd cineva i-a atras atenția s-o lase mai moale cu băutura.

– Știi, în starea în care te afli...

– Oh, nu sînt însărcinată încă, spuse Jessica, iar petrecerea de adio nu mai avu același farmec.

Colegii Jessicăi schimbă priviri uluite, jenate, pe cînd ea zîmbea în continuare fericită, mîndra viitoare mămică – așa crezuseră ei – examinînd felicitarea cu barza, înconjurată de baloane și șampanie, în mijlocul nebuliei în roz și bleu.

Asta s-a întîmplat acum trei ani, cînd Jessica avea douăzeci și nouă de ani și se împliniseră deja doi ani de cînd era măritată cu Paulo, iar singurul lucru ce îi oprise să mai încerce să aibă un copil din momentul în care preotul le spusese „Poți să sîruți mireasa” fusese faptul că Paulo și fratele său încercaseră să pornească o afacere împreună. Nu era timpul pentru un copil. Cu trei ani în urmă, cînd afacerea începuse deodată să prospere, iar Jessica se apropia de a treizecea aniversare, atunci era vremea pentru un copil. Doar că nimeni nu-i spusese și copilului.

Trei ani de încercări. Crezuseră că va fi ușor. Acum nimic nu mai era ușor. Nici sexul. Nici să stea de vorbă despre ce era în neregulă. Nici să discute despre ce aveau să facă în viitor. Nici să resimtă eșecul de cîte ori îi venea ciclul, însoțit de o durere pe care n-o putea alina nici un Nurofen Plus din lume.

Ciclurile acelea paralizante, indescrivibile. Cum ar fi putut să-i descrie vreodată soțului ei acea durere de articulații? De unde ar trebui să înceapă? Cu ce ar trebui să o compare el?

Acesta era un tip de durere, dar mai erau și altele. Se întindeau capcane peste tot.

Chiar și ceea ce ar fi trebuit să fie o plăcere simplă și nevinovată, cum era privitul fotografiilor cu nepoțica sa, o chinuia amar. Într-o zi se trezi plîngînd în toaletele de la etajul cinci al complexului comercial John Lewis, adică la etajul la care se vindeau lucruri pentru bebeluși, și se gîndi: „Oare am luat-o razna?” Dar nu, asta nu era nebulie. Ștergîndu-și ochii cu hîrtie igienică, Jessica își dădu seama că nu avusese inima rănită pînă atunci.

Fusese rănită în trecut – rănită foarte profund, cu mult înainte de a-l cunoaște pe Paulo. Însă nici un bărbat sau băiat nu o rănisese vreodată așa cum o rănea acum copilul mult așteptat.

Jessica crezuse că actul conceperii era doar un detaliu tehnic minor în drumul spre o fericită și mulțumită stare de maternitate. Acum, după toate aceste încercări, ovulația venea ca o cerere de bani de chirie, pe care nu-i avea.

Acum, cînd testul de ovulație le spunea că era timpul cel mai potrivit, Jessica și Paulo – care își imaginaseră că vor fi întotdeauna îndrăgostiți, tineri și entuziaști – se retrăgeau în dormitor cu înverșunare, ca niște infractori minori care își ispășeau pedeapsa prin serviciu comunitar.

Exact în acea dimineață, Jessica urinasă pe micul oracol de plastic și acesta decretase că fereastra ei de 48 de ore de fertilitate era deschisă. La noapte era noaptea cea mare. Și la fel și mîine-noapte – cu toate că Paulo își va fi dat toată silința pînă atunci. Era ca o alergătură între o întîlnire cu destinul și o programare la doctorul de igienă dentară.

Paulo se uita în continuare la derby-ul londonez, cu o sticlă de Perroni rece în mînă. Ridică privirea cînd o văzu intrînd în cameră, iar vederea lui îi dădu Jessicăi un impuls familiar. Cu toate că viața lor sexuală funcționa acum cu un fel de obligație indiferentă, ca o formă specială de gimnastică obositoare, asemănătoare mai mult cu asamblarea unor piese